

תת"ע 10944/01/19 - מדינת ישראל נגד דובדבני ניר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10944-01-19 מדינת ישראל נ' דובדבני ניר
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מטס- לוי

המאשימה

נגד

דובדבני ניר

ע"י ב"כ עו"ד קוגן

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 21.10.18, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען, כי לא אחז ולא השתמש בטלפון נייד.

ביום 8.7.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"מ יוסף פרנקו, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 21.10.18, בסמוך לשעה 16:28, נהג הנאשם ברכב בנתיב השני מימין בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 18, נצפה על ידי עד התביעה, שנסע באופנוע משטרתי בנתיב הראשון מימין ולימינו של הנאשם, כאשר הוא אחוז טלפון נייד בידו השמאלית, בגובה חלקו התחתון של גלגל ההגה ומביט מטה לסירוגין.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא היה".

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי לא ציין כמה זמן נסע לצידו של הנאשם עד שהורה לו לעצור וכן, לא ציין כמה פעמים הוריד והעלה את ראשו, רק הסכים כי מדובר בפעמיים לפחות.

עמוד 1

העד מסר כי כרוכב אופנוע, הוא נצמד לכלי הרכב בעת האכיפה ומהגובה בו הוא יושב, הוא רואה היטב את מה שקורה בכלי הרכב, לימינו ולשמאלו.

העד עמד על כך שהבחין בעבירה, אך אישר כי לא רשם את צבע הטלפון הנייד או גודלו.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הטלפון הנייד היה "מצד ימין למטה" ולא עליו. לגרסתו, סבר כי העד מורה לו לעצור את הרכב, כיוון שהוא בנתיב השמאלי ולא הימני וכן, מסר כי אחז את ההגה, כשידו האחת בחלקו התחתון והשנייה בחלקו העליון של גלגל ההגה.

הנאשם נחקר ומסר " את המקרה הספציפי הזה אני לא זוכר, מי שנוסע 4 שעות ביום, כי זה מה שאני עושה, אז כן, אני צריך מידי פעם להוריד לשנייה אחת את העיניים.

ש. תוך כדי נסיעה בכביש מהיר?

ת. לא נסעתי במהירות גבוהה. אבל אני חושב שכל אדם שרוצה לנהוג בכביש, צריך לעצום לשנייה את העיניים כדי להתרכז" - ראה עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 16-20.

לשאלת הסנגור, הנאשם אף הדגים כיצד הוא עוצם את עיניו ומוריד את ראשו מדי פעם, במהלך נהיגה, כדי "להתאפס".

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד מסר כי רכב על אופנוע משטרתי, מימין לרכב הנאשם והבחין בעבירה ללא כל הפרעה, תוך שהחלון סגור, נקי וללא מדבקות או וילונות, כפי שאישר גם הנאשם. העד ציין כי ראה את הטלפון בידו השמאלית של הנאשם וכן, הבחין בו מטה ראשו מטה, לסירוגין.

2. בחקירתו הנגדית, נשאל העד על ידי הסנגור, כיצד קבע באופן ודאי, כי, הנאשם אחז בידו טלפון נייד ולא קופסת סיגריות או קופסת סוכריות והעד השיב כי הבחין וזיהה כי מדובר בטלפון נייד. הסנגור חזר בסיכומיו על הטענה, כי ייתכן והנאשם החזיק דבר מה אחר בידו.

3. מנגד, טען הנאשם בעדותו, כי לא אחז דבר בידו, אלא החזיק בהגה בלבד. מדובר בסתירה בולטת בגרסת ההגנה עצמה, בין הסנגור לנאשם.

4. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אחוז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

5. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם ניסה להרחיק עצמו, ככל שניתן, מביצוע העבירה, עד כדי כך שטען כי הוא מדי פעם עוצם את עיניו, במהלך הנהיגה בכביש. מדובר בטענת הגנה תמוהה משהו וחסד עשתה המאשימה עם הנאשם, עת לא ביקשה להרשיע אותו בעבירות נוספות, של נהיגה בחוסר זהירות או נהיגה בקלות ראש, נוכח טענה זו.

6. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחר... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ט, 08 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים